အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်
ဂဝေဆယ့်နှစ်ကြိုး
တာ၆တ
ညီမဖတ်ရ

ကပ္ပလီကဝေမ

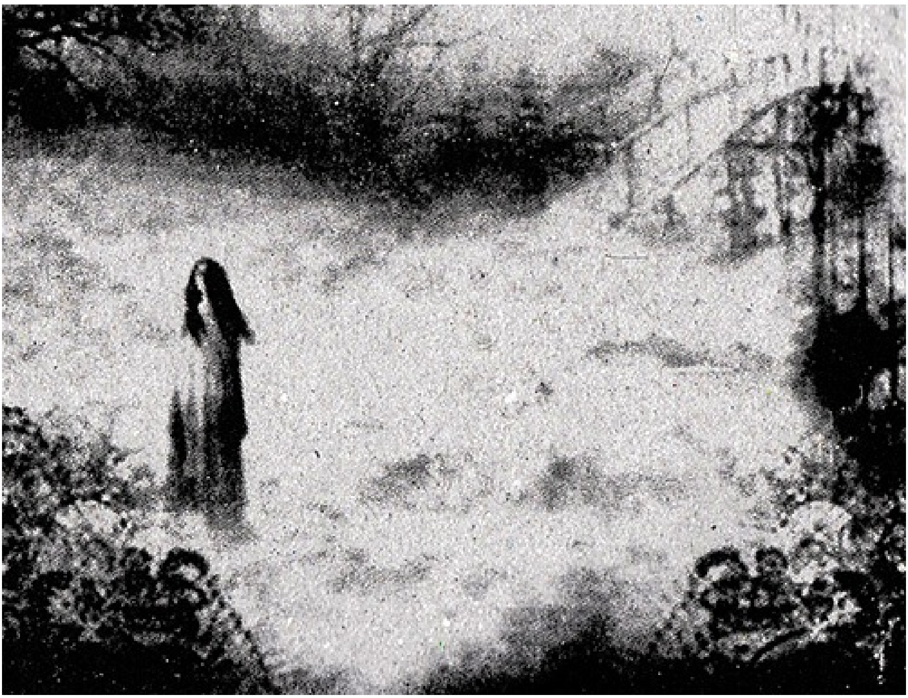

ဒီလောကကို တာတေ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားတို့ သိထားတဲ့ အတိုင်း ကျုပ်က ထူးထူးဆန်းဆန်း ကိစ္စဆိုရင် လွှတ်သိချင်တာဗျ။ အဲဒီဝါသနာကြောင့် လည်း အသက်လုပြီး ပြေးခဲ့ရတာ အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တာတေဆိုတဲ့ ကောင်က နောင်ကြဉ်သွားသလားဆိုတော့ ဝေး ပဗျာ။ ကျုပ်ရင်ထဲက မွေးရာပါ စူးစမ်းချင်တဲ့ စိတ်က ပိုတောင်ဆိုးလာသေးတယ်။

ခင်ဗျား မှတ်မိသေးလား။ တာတေကို နာနာဘာဝမြင်နိုင်တဲ့ ‘မျက်ကွင်းဆေး’ ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာကြီးလေဗျာ။ ဆရာကြီး စိုင်းနွံဖလေ။ အဲဒီဆရာကြီးကြောင့် တာတေ ဒီလောကထဲကို ကျွံမှန်း မသိ ကျွံဝင်ခဲ့တာဗျို့။ ကျုပ်က ဆရာနွံဖကို အားကြီးလေးစားတာဗျ။

ဆရာနွံဖ ကျုပ်တို့ ထနောင်းကုန်းကို တစ်ခေါက်ပြန်ရောက်လာတာကနေ ဒီဇာတ်လမ်း စခဲ့ တာပဲဗျာ။

"ကိုကြီးတာတေကို ဆရာတော် ခေါ်ခိုင်းလို့၊ အခု လာခဲ့ပါတဲ့ "

ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းက ကျောင်းသားလေး တောကျော် ကျုပ်ကို လာခေါ်ပါတယ်။

"ဘာကိစ္စတုန်းကွ တောကျော်ရဲ့ "

တောကျော်ဆိုတဲ့ ကောင်က ကျုပ်ကို လွှတ်ခင်တာဗျ။

"အဲဒါတော့ ကျုပ်မသိဘူးဗျ၊ ကိုကြီးတာတေကို အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့ အခုချက်ချင်း သွားခေါ်ခဲ့လို့ ပဲ ဆရာတော်က မိန့်လိုက်တာဗျ"

"အေး အေး ငါ အခုပဲ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ် တောကျော်ရာ၊ လုံချည်ကလေးတော့ လဲဦးမှ ကွ"

ကျုပ်က ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အိမ်ထဲဝင်ပြီး အမေ့ကို ပြောတယ်။ ပြီးတော့ လုံချည်ကလေးလဲပြီး

"ကဲ လာ၊ သွားစို့ တောကျော်"

တောကျော်ကို ခေါ်ပြီး ရွာအရှေ့ပိုင်းက ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းဘက်ကို နှစ်ယောက်သား ခပ်သုတ် သုတ် လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းကြီးကို ရောက်တော့ ဆရာတော်ဦးဂုဏရဲ့ တိုက် ကျောင်းပေါ်ကို တက်ခဲ့တ

ယ်။ အပေါ်ထပ်ကိုတက်တဲ့ ကျွန်းလှေကားကြီးရဲ့ လက်ရမ်းပွတ်လုံးတိုင်ပေါ်က ပန်းကနုတ်တွေကို ကြည့်ရင်း ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ရှေးလက်ရာတွေ တော်တော်ကောင်းတာပဲလို့ တွေးမိတယ်ဗျ။ ဒီကျောင်းကြီးက တကယ့်ကို လက်ရာမြောက်တဲ့ ရှေးဟောင်းကျောင်းကြီးလေဗျာ။

အပေါ်ထပ်ကိုရောက်တော့ ကျုပ်ကို စောင့်နေတဲ့ ပုဗ္ဗာရုံဆရာတော် ဦးဂုဏရယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ ဘေးမှာ ထိုင်ပြီး ကျုပ်ကို ပြုံးကြည့်နေတဲ့ ဆရာနွံဖ။

"ဟာ ဆရာကြီးပါလား၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်တုံး"

ကျုပ်ဖြင့် ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ။ တောကျော်ကတော့ သူ့ကိစ္စပြီးလို့ ဆရာတော်ကို ဦးချပြီး အောက်ကိုဆင်းသွားတယ်။

"မောင်တာတေ ဆရာနွံဖကိုတွေ့တော့ စိတ်ထဲ ဘယ်လိုနေတုံး"

"ဟာ ဝမ်းသာသွားတာပေါ့ ဘုရား၊ အခုတလော တပည့်တော်စိတ်ထဲမှာ ဆရာကြီးကို မကြာ မကြာ သတိရနေတာ ဘုရား"

ဆရာနွံဖကလည်း ကျုပ်ကို ပြန်တွေ့ရတာ တော်တော်ဝမ်းသာနေပုံပဲဗျ။ ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့ ခေါင်း တညိတ်ညိတ် လုပ်နေတာဗျို့။

"ဆရာ ထနောင်းကုန်းကို အလည်လာတာလား"

လို့ ကျုပ်က ဆရာနွံဖကို မေးလိုက်တော့ ဆရာနွံဖက ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခါပြတယ်ဗျ။ ပြီးတော့မှ ပြုံးနေတဲ့ မျက်နှာကို တည်လိုက်ပြီး ...

"ဆရာတော်ဘုရား မောင်တာတေကို အကျိုးအကြောင်း မိန့်ပေးပါဦးဘုရား"

ဆရာတော် ဦးဂုဏက ကျုပ်ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်တယ်။

"ဒီလိုကွ တာတေရ၊ ဆရာနန္ဒဖနဲ့ သူ့ဆရာကြီး ဦးမင်းအောင်တို့ မှာ တော်တော်ကို အရေး ကြီးတဲ့ ကိစ္စကြီးတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ကြဖို့ ရှိတယ်ကွ၊ အဲဒါ မင်းရဲ့ အကူအညီ လိုနေကြလို့ တဲ့ "

"ဩော် ... ဒီလိုလား၊ ဟိုတစ်ခါလို သစ်စုန်းနှုတ်ရမှာ လား ဘုရား"

ကျုပ်က ဆရာတော်ကို လျှောက်ရင်း ဆရာနန္ဒဖကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တယ်။

ဆရာနန္ဒဖက ခေါင်းရမ်းပြတယ်ဗျ။ ဆရာတော်က ဆက်ပြီး မိန့်တယ်။

"တာတေ မင်းနားလည်အောင် ဘုန်းဘုန်းပြောမယ်၊ ဒီလောကမှာ ဘယ်လောက်ခေတ်မီမီ၊ ဘယ်လောက်တိုးတက် တိုးတက် အင်မတန် ရှေးကျတဲ့ ကဝေပညာကြီးကတော့ ရှင်သန်နေတုန်း ပဲကွ"

"အလို ဟုတ်ရဲ့ လား ဘုရား"

"ဟုတ်တယ်ကွ တာတေရ၊ အင်မတန် အတ္တကြီးတဲ့ လူတွေက သူတို့ရဲ့ ဘဝတိုးတက်ဖို့ ၊ ကြီး ပွားချမ်းသာဖို့ ရှေးဟောင်းပညာတွေ တတ်ထားတဲ့ ကဝေတွေကို တိတ်တိတ်ကလေး ကိုးကွယ် ကြတယ်၊ အားကိုးအားထား ပြုကြတယ်ကွ"

"ဒီပညာက ဘယ်တုန်းကတည်းကများ ရှိနေတာလဲ ဘုရား"

ကျုပ်မေးလိုက်တဲ့ စကားကို ဆရာနန္ဒဖက ဟျာဟျာသလဲ ဝင်ဖြေတယ်ဗျ။

"အေးကွ တာတေရ၊ မင်းလည်း အတန်းပညာသင်ခဲ့ဖူးတာပဲမို့လား၊ အာဖရိကတိုက်က စခဲ့တာကွ၊ အဲဒီက လူရိုင်းကြီးတွေကနေ စခဲ့တာကွ၊ နောက်တော့ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ပြန့်သွားတာပေါ့ ကွာ။ အခုတော့ ဒီပညာတွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်ကနေ ပျောက်သွားသလို ထင်ရပေမယ့် တကယ်ကတော့ မပျောက်ဘူးကွ၊ ပုန်းလျှိုး ကွယ်လျှိုးနဲ့ လျှို့ဝှက်ပြီး ရှိနေဆဲပဲ တာတေရ၊ သိပ္ပံပညာရပ်ကြီး ထွန်း ကားလာတော့ ဒီပညာက နောက်ကွယ်ကို ရောက်သွားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တိတ်တဆိတ် ရှင်သန် နေ ဆဲပါပဲကွာ "

"ဩော် .. ဒီလိုကိုး"

ကျုပ်ဖြင့် အံ့ဩလိုက်တာဗျာ။ စုန်းပြူစားတယ်တို့ ၊ ရှာသူကပ်တယ်တို့ ဆိုတာလောက်တော့ ကျုပ် ကြားဖူးတာပေါ့။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ကို ဒီကဝေပညာကြီး ရှင်သန်နေတယ်ဆိုတာတော့ အခုမှ ပဲ ကျုပ် ကြားဖူးတာဗျ။

"မှန်ပါ့ဘုရား တပည့်တော် ဘာများကူညီပေးရမှာ လဲ ဘုရား"

"အေး ... ဒီလိုကွ တာတေရ၊ တို့ ဆီကနေ ဆိုရင်တော့ အတော်ကလေး ဝေးတာပေါ့ကွာ၊ ယိုးဒယားပြည်နဲ့ နယ်စပ်က မြို့ကလေးတွေမှာ တော်တော်ကိုဆိုးရွားတဲ့ အဖြစ်တစ်ခု ဖြစ်နေတယ် တဲ့ ကွ"

"ဘယ်လိုများ ပါလဲ ဘုရား"

ကျုပ်က ဒါမျိုးဆို သိပ်သိချင်တဲ့ ကောင်ဗျ။ ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်နေရာက ရှေ့ကိုတောင် နည်းနည်း တိုးလိုက်မိသေးရော့ဗျာ။ ဆရာတော်က ကျုပ်သိပ်စိတ်ဝင်စားနေမှန်းသိတော့ ခပ်သုတ်သုတ်ပဲ ဆက် ပြောပါတယ်။ ဆရာနွံဖကတော့ ကျုပ်ကို မသိမသာ အကဲခတ်နေတာ ကျုပ်သိတယ်ဗျ။

"အေး အဲဒီနယ်စပ်က မြို့ကလေးတွေမှာ လူတွေဟာ သွားရင်းလာရင်းကနေ ခေါက်ခနဲ ဇက် ကျိုးကျပြီး သေကြတယ်တဲ့ "

"ဟာ ကြောက်စရာကြီးပါလား ဘုရား"

"အေး အဲဒီလို သေသွားလို့ အလောင်းပြင်ထားတဲ့ အခါ ညရောက်ရင် ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိ ဘူးကွဲ့၊ အလောင်းမှာ နှလုံးတွေ မရှိတော့ဘူး ဆိုပဲ"

"ဟာ အဲဒီအလောင်းကို ညဘက်စောင့်တဲ့ သူတွေ မရှိလို့ လား ဘုရား"

ဆရာနွံဖက ဝင်ပြောပြန်တယ်ဗျ။

"ဟာ တာတေရာ ရှိတာပေ့ါကွာ၊ အသုဘအိမ်ပဲ၊ ဖဲဝိုင်းတွေ ဘာတွေ လုပ်ပြီး စောင့်ကြရတာ ပေ့ါ၊ တစ်ချိန်မှာ တော့ လစ်ခနဲ ဖြစ်သွားကြတယ်ဆိုပဲကွ၊ အဲဒါပြီးရင် အလောင်းမှာ အပေါက်ကြီးဖြစ် နေပြီး နှလုံးမရှိတော့ဘူးဆိုပဲကွ"

"အို အဲဒီကလူတွေတော့ တော်တော်ကို ကြောက်နေကြမှာ ပဲနော်"

"ကြောက်ပါပြီလား မောင်တာတေရယ်၊ မိုးချုပ်ပြီဆိုရင် မြို့ထဲမှာ လူသံရော ခွေးသံပါ တိတ် ဆိတ်နေတော့တာကွဲ့"

ဆရာနွံဖက တာတေ့ကို သေသေချာချာ ရှင်းပြတယ်ဗျ။

"ဒီမကောင်းဆိုးဝါးကို နှင်နှက်မထုတ်ကြဘူးလား ဆရာ"

"နှင်တာပေ့ါ မောင်တာတေရာ၊ ဘယ်လိုနှင်လို့ မှ မရဘူးကွဲ့"

ကျုပ်ဖြင့် ကြားရတာနဲ့ တော်တော်ကို ကျောချမ်းမိတာဗျို့။

"အေး အဲဒီတော့ လိုရင်းကို ပြောကြတာပေ့ါကွယ်"

ဆရာတော်က စကားကို ပြန်စတယ်ဗျ။

"မှန်ပါ့ဘုရား"

"အဲဒီက လူတွေ ဆရာအရှာထွက်ရင်း ဆရာနွံဖဆီ ရောက်လာတာ ပေါ့ကွာ၊ အနေအထားကို မေးစမ်းကြည့်တော့ ဒီကိစ္စကို ဆရာနွံဖက သူ တစ်ယောက်တည်း မနိုင်မှန်း သိသကဲ့ကွ၊ ဒီတော့ ရန်ကုန်မှာ နေတဲ့ သူ့ ဆရာကြီး ဦးမင်းအောင်ကို သွားပြီး လျှောက်ထားတော့ ဦးမင်းအောင် က ပြော သတဲ့ ကွ"

"ဟင် ဘာများ ပြောလို့ တုံး ဘုရား"

"ဒါဟာ လူသားစား ကဝေမတဲ့ ဟေ့၊ ပြီးတော့ ဒီနိုင်ငံကလည်း မဟု တ်ဘူး ဆိုပဲ၊ ယိုးဒယား ပြည်ဘက်ကတဲ့ ကွ၊ အခုလို နှလုံးထုတ်စားတာ သူတို့ ပညာအဆင့်တက်တာဆိုပဲကွ၊ ဆယ့်သုံး ယောက်ပြည့်အောင် သ တ်ပြီးစားရမှာ ဆိုပဲ။ အခုတောင် လေးယောက်ရှိပြီတဲ့ ဟေ့"

"ဟာ ဒါဆိုရင် ဆရာနွံဖရဲ့ ဆရာကြီး ဦးမင်းအောင်ကကော ဒီကဝေ မကြီးကို နိုင်ပါ့မလား ဘုရား"

"ဟာ ... နိုင်ပါပြီလား တာတေရာ၊ ဦးမင်းအောင်ဆိုတာက တော် တော်ကို အဆင့်မြင့်တဲ့ အထက်လမ်းဆရာကြီးကွ၊ ပြီးတော့ သာမန် ညောင်ည မဟုတ်ဘူး ၊ ခေတ်ပညာတတ် ဆရာဝန်ကြီး ကွ၊ နိုင်ငံခြားတို င်းပြည်တွေမှာ နှစ်ပေါင်းများ စွာ လှည့်လည်သွား လာပြီး ဆေးကုလာခဲ့ တာကွ၊ အခု တော့ ဆေးကုတဲ့ အလုပ်ကို ရပ်လိုက်ပြီး အောက်လမ်းတွေ ကဝေတွေကို နှိမ်နင်းနေတာဆိုပဲကွ"

"ဟာ ဟုတ်လား ဘုရား၊ တော်တော်ကို အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ဆရာကြီးပါလား"

"အေး ... အဲဒီဆရာကြီး ဦးမင်းအောင်က အခုကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ဖို့ အင်မတန်သတ္တိကောင်း တဲ့ စနေသားလူငယ် တစ်ယောက်လိုတယ်လို့ ဆရာနွံဖကို ပြောတယ်ဆိုပဲကွ တာတေရ။ အဲဒီတော့ မင်းဆရာနွံဖက မင်းကို ချက်ချင်းသတိရပြီး ထနောင်းကုန်းကို ရောက်လာတာကွ၊ အဲဒါ မင်းဆန္ဒကို ဆရာနွံဖက သိချင်တာဟေ့ တာတေရ"

"ဪ ဒီလိုလား၊ ခရီးတော့ ဝေးသားဘုရား"

"အေး အဲဒါကြောင့် ပြောတာကွ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ တာတေရာ၊ ဗဟု သုတကို လိုချင်ရင် တော့ ယောကျာ်းဆိုတာ ဒီလို ငယ်တုန်းရွယ်တုန်း သွားရလာရမှာ ပဲကွ"

"မှန်ပါတယ် ဘုရား၊ တပည့်တော်ကလည်း ဒါမျိုးဆိုရင် လွတ်ပြီး စိတ်ဝင်စားတာပါ ဘုရား၊ အဘနဲ့ အမေ့ကို ပြန်ပြီးတော့ ပြောပါရစေဦး ဘုရား"

"ဟာ ပြောရမှာ ပေါ့ တာတေရ၊ ဒကာကြီးနဲ့ ဒကာမကြီးကို ဗဟု သုတရဖို့ ခရီးသွားမယ့် အကြောင်း ပြောပြပေါ့ တာတေရာ"

"မှန်ပ့ါဘုရား"

ဆရာနွံဖကတော့ ကျုပ်ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါနဲ့ ကြည့်တယ်ဗျ။ လိုက်ဖြစ်စေချင်တဲ့ သဘောပေါ့ ဗျာ။ ကျုပ်ကလည်း လိုက်ချင်လိုက်တာမှ တစ်ပိုင်းကို သေနတာပါဗျာ။

******

အဘနဲ့ အမေကို ပြောပြတော့ ပထမတော့ စိတ်မချကြဘူးဗျ။ နောက်တော့ ကျုပ်က သိပ် သွားချင်နေတာကိုသိတော့ အဘနဲ့ အမေက ကျု

ပ်ကို ခွင့်ပြုလိုက်ကြတာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်ဆရာနွံဖကတော့ ကျုပ်လိုက်မယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့ တော့ဗျာ။ ဆရာနွံဖနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ရက်သိပ်မဆိုင်းတော့ဘဲ ရန်ကုန်ကို ထွက်ခဲ့ကြတယ်ဗျို့။ ရန်ကုန်ကိုရောက်တော့ ဗဟန်းဘက်ကို သွားကြတယ်။ ဗဟန်းကိုရောက်တော့ ခြံဝင်းကြီးတွေနဲ့ တိတ်ဆိတ်ပြီး သစ်ပင်ကြီး တွေ ညို့မှိုင်းနေတဲ့ လမ်းထဲကို ဝင်ခဲ့ကြတယ်။ ခြံနံပါတ် ‘၂၇’။ ခြံတံခါးကို ဆရာနွံဖက တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်ခဲ့တယ်။ ဆင်ဝင်မြင့်မြင့်ကြီးထုတ် ဆောက်ထားတဲ့ ကျွန်းအိမ်မည်းမည်းကြီးတစ်လုံးရဲ့ ဝင်ပေါက် က ဘာဂျာတံခါးနားမှာ ရပ်လိုက်မိတော့ အရပ်ပုပြတ်ပြတ်နဲ့ လူတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာတယ်။ အဲဒီလူက ဆရာနွံဖကိုတွေ့တော့ ခေါင်းညွှတ်ပြီး အရိုအသေပေးတယ်ဗျ။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုလည်း ပြုံးပြပြီး နှုတ်ဆက်ပါတယ်။

ကျုပ်နဲ့ ဆရာနွံဖ အိမ်ထဲကို ဝင်လိုက်တော့ ...

"ဆရာကြီးရော"

လို့ ဆရာနွံဖက မေးလိုက်တယ်။

"အပေါ်ထပ်က စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ပါ၊ ကျွန်တော် သွားပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ ဆရာနွံဖတို့ ဧည့် ခန်းမှာ ထိုင်ပြီး စောင့်ကြပါ ခင်ဗျာ"

လို့ ရိုရိုသေသေ ပြောတယ်ဗျ။ ပြီးတော့ အိမ်နောက်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ...

"အေးခင်ရေ ဆရာနွံဖတို့ ကို ကော်ဖီလေး မုန့်လေး ချပါဟေ့"

လို့ ပြောရင်း အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားတယ်။

"အဲဒါ မောင်အေးတဲ့ ကွ၊ ဆရာကြီးရဲ့ တပည့်ပေါ့ကွာ၊ အိမ်မှာ မော

င်အေးနဲ့ သူညီမ အေးခင် က ဆရာကြီးကို လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုကြပါတယ်"

မအေးခင် လာချပေးတဲ့ ကော်ဖီနဲ့ မုန့်ကို ဆရာနှံ့ဖနဲ့ ကျုပ်နဲ့ စားကြ သောက်ကြ လုပ်နေတုန်း မှာ ပဲ ...

"နှံ့ဖ ပြန်ရောက် လာပြီလားကွဲ့"

အသားညိုညို အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့ ဥပဓိရုပ် အ တော်ကောင်းတဲ့ လူတစ် ယောက် ဧည့်ခန်းထဲကို ဝင်လာတယ်ဗျ။ ပုဆိုး အပြာကွက်ကို အပေါ်က ဟာဝေယံရှပ်အင်္ကျီအပြာဖျော့ ချဝတ်ထားတ ယ်။ ဆရာနှံ့ဖက ဆတ်ခနဲ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်တော့ ကျုပ်လည်း ရော ယောင်ပြီး ထရပ်လိုက်မိတယ်။

"ပြန်လာပါပြီ ဆရာကြီး၊ ဟောဒါ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ မောင်တာတေ ပါ ဆရာကြီး"

"ဩော် ဒါ မောင်တာတေလား၊ ခုလို လိုက်လာတာ ဆရာကြီး အလွ န်ဝမ်းသာသကွယ်၊ နှံ့ဖ ကတော့ မောင်တာတေရဲ့ သတ္တိရှိပုံကို အားကြီး ချီးမွမ်းတာကွဲ့၊ အင်း အခုသွားရမယ့်ကိစ္စကလည်း သိပ်လွယ်လွယ်ကူ ကူတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူးကွဲ့၊ မောင်တာတေလို သတ္တိကောင်းတဲ့ လူ ငယ် တစ်ယောက်က ကူညီမှ ဖြစ်မှာ "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေဆိုရင် ကျုပ်က လွတ်စိတ်ဝ င်စားတာပါဗျာ၊ ဘာပဲ ရင်ဆိုင်ရ ရင်ဆိုင်ရ ကျုပ် ကူညီပါမယ်"

"ဟာ နေရာကျလိုက်တာကွယ်၊ ကဲ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် အေး အေးဆေးဆေး ထိုင်ကြ ကွဲ့၊ ကော်ဖီ အေးအေးဆေးဆေး သောက်ကြ"

ပြောပြောဆိုဆို ဆရာကြီး ဦးမင်းအောင်က ဧည့်ခန်းထဲက ပြန်ထွက်

သွားတယ်။ မျက်နှာက အလွန်တည်ငြိမ်ပြီး အေးချမ်းတဲ့ အသွင် ဆောင်နေတာ သိပ်ပေါ်လွင်နေတယ်။ အရပ်က ၆ ပေနီးပါးရှိ ပြီး ကိုယ်လုံးက ထွားကျိုင်းကျိုင်း၊ တောင့်တောင့်ခိုင်ခိုင်၊ တကယ့်ကို မြန်မာပီသတဲ့ ရုပ်ရည်ပါပဲ။ ဆံပင်ကိုလည်း ဆီလိမ်းပြီး သေသေသပ်သပ် ဖြီးထားတယ်ဗျ။ အထူးခြားဆုံးကတော့ ဆရာကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေပဲ။ နက်မှောင်ပြီး အရောင်တောက်နေသလိုကို ထင်ရတာဗျ။ ပြောပုံဆိုပုံ နေပုံထိုင်ပုံကို ကြည့်ရတာနဲ့ တင် အင်မတန် ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ပြောစရာကို မလိုလောက်တာဗျို့။ အသက်ကတော့ ၆၀ ကျော်လောက် ရှိမယ်ထင်တယ်။

ဆရာကြီးက ကိုမောင်အေးနဲ့ မအေးခင်ကို ကျုပ်တို့ အတွက် အခန်းတွေ လုပ်ပေးဖို့ သွားစီစဉ် ပုံရတယ်ဗျ။ ထနောင်းကုန်းရွာသား တာတေ အဖို့ ကတော့ အားလုံးဟာ အသစ်အဆန်းချည်းဖြစ်နေ တာပေ့ါဗျာ။

ခဏနေတော့ ကိုမောင်အေး ရောက် လာပြီး ...

"ဆရာနွံဖနဲ့ ကိုတာတေတို့ အတွက် အခန်းတွေပြင်ပြီးပါပြီ၊ ခရီးပန်းလာလို့ နားလိုက်ကြပါ လို့ ဆရာကြီးက ပြောသွားပါတယ်"

ကျုပ်နဲ့ ဆရာနွံဖကို အိမ်ကြီးရဲ့ ခေါင်းရင်းဘက်က အခန်းကြီးနှစ်ခန်းမှာ တစ်ယောက် တစ်ခန်းပြင်ပေးထားတာဗျို့။ အခန်းကြီးတွေများ ကောင်းလိုက်တာဗျာ။ ကျွန်းကုတင်တွေပေါ်မှာ အိစက်နေတဲ့ မွေ့ယာကြီးတွေနဲ့ ဗျ။ တာတေဆိုတဲ့ ကောင်က ခင်ဗျားသိတဲ့ အတိုင်းပဲလေ။ မန်ကျည်း ပင်အောက်က သစ်သားကြမ်း ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ဝါးပိုးခြမ်းကို ခေါင်းအုံးလုပ်ပြီး အိပ်နေတဲ့ ကောင်လေ ဗျာ။ ကြွားပြောတယ်လို့တော့ မထင်ကြပါနဲ့ ဗျာ။ တကယ်ပါ။ ဒီလို အိမ်မျိုး ဒီလိုအိပ်ရာမျိုးမှာ တာတေ တစ်ခါမှ မနေဖူး၊ မအိပ်ဖူးပါဘူး။

အဲဒါကြောင့် လား ခရီးပန်းလာလို့ လားတော့ မသိဘူးဗျို့၊ အဲဒီညက တာတေ အိပ်လိုက်တာ နောက်နေ့မနက် ဆယ်နာရီထိုးမှ ကို နိုးတော့တာဗျို့။

တာတေ နိုးလာတော့ ကိုမောင်အေးက အိပ်ခန်းဝက အဆင်သင့်စောင့်ပြီး ရေချိုးဖို့ ရေခံ လုံချည်၊ တဘက်၊ သွားတိုက်တံ၊ သွားတိုက်ဆေးတွေ ပေးတယ်။ ပြီးတော့ ရေချိုးခန်းကို လိုက်ပို့ တယ်။

တာတေ ခရီးပန်းလာတာဆိုတော့ ရေကို တစ်ဝကြီး ချိုးပစ်လိုက်တယ်ဗျ။ တာတေ ရေချိုး ခန်းက ထွက်တော့ အိပ်ခန်းထဲပြန်ဝင်ပြီး အဝတ်အစားလဲပြီးတော့ ...

"ကိုတာတေ ဧည့်ခန်းမှာ ဆရာကြီးနဲ့ ဆရာနွံဖ စောင့်နေတယ်၊ ကော်ဖီလည်း အေးခင်က အဆင်သင့်ဖျော်ထားတယ်"

လို့ ကိုမောင်အေးက ပြောတော့ ကျုပ် သူနဲ့ အတူ အိမ်ရှေ့ကို ထွက်ခဲ့တယ်။

"လာကွဲ့ မောင်တာတေ၊ ခရီးပန်းလာတော့ အိပ်လို့ ကောင်းတယ်ထင်ရဲ့ "

လို့ ဆရာကြီးက ပြုံးပြီးပြောတယ်ဗျ။

"လာဟေ့ တာတေ၊ ဟောဒီမှာ ကော်ဖီသောက်ပြီးတော့ မုန့်စိမ်းပေါင်းကလေးလည်း စား လိုက်ဦး"

လို့ ဆရာနွံဖကလည်း ပြောတယ်။ တာတေ ဆရာကြီးနှင့် ဆရာနွံဖရှေ့မှာ ခပ်ယို့ယို့ဝင်ထိုင် လိုက်တယ်။

"အေးကွ၊ မောင်တာတေရဲ့ ၊ နားမလည်တဲ့ သူတွေကတော့ ကျုပ်တို့ကို ခပ်ကြောင်ကြောင်လူ တွေလို့ တောင် ထင်ဖို့ ရှိတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့

မယုံမရှိနဲ့ မောင်တာတေရေ၊ ဒီလောကမှာ မှော်ပညာဆို တာ ရှေးနှစ်ပေါင်းများ စွာကတည်းက ရှိခဲ့တာကွဲ့"

ကျုပ် ကော်ဖီသောက်နေတုန်းမှာ ဆရာကြီးက ဗဟု သုတရစေလို တဲ့ သဘောနဲ့ ပြောပြတယ် ဗျ။

"အေး အဲဒီမှော်ပညာ စကတည်းက အလင်းဓာတ် မှော်ပညာနဲ့ အ မှောင်ဓာတ် မှော်ပညာ ဆိုပြီး ကွဲကွဲပြားပြား ရှိခဲ့တာလေ၊ မောင်တာ တေရဲ့ "

"ဩော် ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး"

တာတေ တစ်ခါမှ မကြားဘူးတဲ့ စကားတွေကို ကြားရတော့ သိပ်ကို အံ့သြမိတာပေါ့ဗျာ။

"အလင်းပညာသည် တွေကတော့ လူတွေကောင်းကျိုးအတွက် လုပ် ဆောင်ကြတယ်၊ ဘာသာ သာသနာကို စောင့်ရှောက်တယ်၊ ဆေးကုကြ တယ်၊ မကျွတ်မလွတ်ကြတဲ့ ဝိညာဉ်တွေကို လမ်း ကြောင်းပေါ်ရောက် အောင် လုပ်ပေးကြတယ်။ ပြီးတော့ အမှောင်ပညာသည် တွေကို ဖျောင်း ဖျပြီး ပညာတွေစွန့်ခိုင်းတယ်၊ တချို့က ဒါကို အထက်လမ်းလို့ ခေါ်ကြ တာပေါ့ကွယ်။ ဒါတော့ မောင်တာ တေ ကြားဖူးမှာ ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ကြားဖူးပါတယ် ဆရာကြီး"

"ဆရာကြီးတို့ က အလင်းပညာသည် တွေ၊ အထက်လမ်းပညာသည် တွေပေါ့ကွယ်၊ အေး .. အလင်းပညာသည် ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အမှောင်ပညာသ ည် ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကျင့်စဉ်နဲ့ ကိုယ် စွမ်းစွမ်းတမံ ကျင့်ကြံနိုင်ရင် ပညာ ခန်းမှာ အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်ကြတာ ချည်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အောက်လ မ်းလို့ ခေါ်တဲ့ အမှောင်ပညာသည် တစ်ယောက် ပညာခန်းမှာ အထွတ်အ

ထိပ်ကို ရောက်ပြီ ဆိုရင်တော့ တော် တော်ကို အန္တရာယ်ကြီးတာပေါ့ကွယ်"

" ဟင် ဘာတွေများ လုပ်ကြလို့ လဲ ဆရာကြီး"

"အို ဘယ့်နှယ်မေးပါလိမ့် မောင်တာတေရယ်၊ လောကလူသားတွေဟာ လောဘသားတွေကွဲ့၊ ကိုယ်လိုချင်တာ ရဖို့ ဆိုရင် လူသတ်ရမှာ လည်း မကြောက်ကြဘူး၊ တစ်ဖက်သားကို ရှုံးအောင်လုပ်ဖို့ ၊ စီးပွားပျက်အောင် လုပ်ဖို့၊ မိသားစုတွေ ပြိုကွဲအောင်လုပ်ဖို့ ဆိုတာလောက်ကတော့ အသေးအဖွဲကိစ္စ လို့ ကို သဘောထားတာကွဲ့"

"ဟာ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ ဆရာကြီးရယ်"

"အေး အဲဒီလို လောဘဇောတက်ပြီး တစ်ဖက်သားကို မကောင်းကြံတော့မယ်ဆိုရင် ခုနက ပြောတဲ့ အမှောင်ပညာသည် ၊ အောက်လမ်းပညာသည် တွေကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် စုံစမ်းပြီး လိုက်ရှာ ကြတော့တာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီမှာ သူတို့ က အပူဇော်ခံ ဆရာတွေအဖြစ်နဲ့ ကြီးပွားချမ်းသာကြတော့တာ ပေါ့လေ"

"တော်တော်ကို အန္တရာယ်များ တဲ့ လူတွေပါလားဗျာ"

"အေး အခုခေတ်က ပိုတောင်ဆိုးလာသေးသကွဲ့၊ အဖြူဝတ် အညိုဝတ်ကလေး ဝတ်ပြီး အထက်လမ်းဆရာယောင်ဆောင်နေတဲ့ အောက်လမ်းတွေတောင် ရှိနေတာ မောင်တာတေရဲ့ ၊ အေး ကျုပ်တို့ အလင်းဓာတ်ပညာသည် တွေရဲ့ အလုပ်က အဲဒီအောက်လမ်းကောင်တွေ၊ အောက်လမ်းမတွေ လုပ်ထားတဲ့ ပညာတွေကို လိုက်ပြီး ဖျက်ဆီးကြရတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီအောက်လမ်းကောင်တွေ၊ ကောင်မတွေကို မိအောင်ဖမ်းပြီး သူတို့ ပညာတွေကို စွန့်ခိုင်းရတယ်။ မစွန့်ရင်တော့ ပျက်အောင် ဖျက်ပစ်ရတာပေါ့လေ။ တစ်ခါတလေ ခေါင်းမာတဲ့ အကောင်တွေ ကောင်မတွေ

နဲ့ တွေ့ရင် သူတို့ ပညာတွေကို ဖျက်ပစ်ရင်း ဒင်းတို့ အသက်ပါ ဆုံးရှုံးကုန်ကြတာပေါ့။"

ကျုပ် ဆရာကြီးပြောတာတွေကို နားထောင်ရင်း တွေးနေမိတယ်ဗျ။ ကျုပ်ကို အကဲခတ်နေတဲ့ ဆရာကြီးက ...

"မောင်တာတေ ဘာများ မရှင်းလို့ လဲကွဲ့၊ သိချင်တာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးစမ်းပါကွာ"

ဆရာကြီး တော်တော်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှိတာဗျ။

"ဩော် ဒီလိုပါ ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီး ဒီပညာတွေကို ဘယ်မှာ များ သင်ယူသလဲလို့ တွေးမိ သွားလို့ ပါဗျာ"

"အေး ကျုပ်ဆေးပညာသင်ယူနေတုန်းမှာ ပဲ ပထမံ ဆရာကြီး ဦး အောင်နဲ့ ဆုံတွေ့ပြီး အထက် လမ်းပညာတွေကိုစပြီး သင်ခဲ့ရတယ်။ ပထမံဆရာကြီး ဦးအောင်ဆိုတာ ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ကွဲ့။ သူပြည်တော်ဝင်လာတဲ့ အချိန် လူ့လောကထဲကို ကိစ္စရှိလို့ ပြန်လာရတဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ်ကို သင်ပေး ခဲ့တာပေါ့။ နောက်တော့ ဆရာကြီးရဲ့ ခိုင်းစေမှုနဲ့ ပဲ ကျုပ် ကုလသမဂ္ဂရဲ့ ဆရာဝန်အဖြစ်နဲ့ နိုင်ငံတကာ လှည့်ရတယ်။ အဲဒီလို ကမ္ဘာလှည့်ပြီး ဆေးကုရင်းနဲ့ ဒီပညာကို ထပ်ပြီး ဆည်းပူးခဲ့ရပြန်တယ်။ နိုင်ငံ ရပ်ခြားမှာ လည်း ဒီလိုပညာရှင်တွေ အများကြီးရှိနေတာကွဲ့ မောင်တာတေရဲ့ ၊ ကျုပ် နိုင်ငံခြားတိုင်း ပြည်တွေမှာ လှည့်သွားလာနေရင်းနဲ့ အောက်လမ်းတွေကို နှိမ်နင်းနေခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း မနည်းတော့ပါ ဘူးကွယ်"

ကျုပ်ဖြင့် ဆရာကြီးကို ကြည်ညိုလွန်းလို့ ချက်ချင်း လက်အုပ်ချီပြီး ကန်တော့မိတာပေါ့ဗျာ။

"အေး မောင်တာတေ၊ သာခုကွယ် သာခု သာခု၊ ကျုပ်ကို အခုလို ဆရာလို့ သတ်မှတ်တော့ လည်း ကျုပ်က တပည့်လို့ သတ်မှတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဩော် ဒါနဲ့ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ သုံးယောက် ခရီးထွက်ကြရမယ်နော်၊ ကျုပ်ခရီးအတွက် အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီကွဲ့၊ မောင်တာတေ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး၊ ကျုပ်ကတော့ အချိန်မရွေး ထသွားဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲဗျာ"

"အေး ကောင်းတယ်ကွဲ့၊ မောင်တာတေရဲ့ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးကိုမှ ဆရာကြီးကလည်း ကြိုက် တာဗျ၊ ဩော် နွံ့ဖရေ မောင်တာတေ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဘုရားဖူးရအောင် ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို ပို့လိုက်ပါဦးကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် ပို့လိုက်ပါမယ်"

ဆရာကြီးက ကျုပ်ကို ပြုံးပြီးနှုတ်ဆက်တယ်။ ပြီးတော့ ထိုင်ရာက ထပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားတယ်ဗျ။

"မောင်အေးနဲ့ အေးခင်ရေ ဒီမနက်စာတော့ ကျုပ်နဲ့ မောင်တာတေကို မစောင့်နဲ့ တော့ဟေ့၊ မောင်တာတေကို ဘုရားပို့ရင်း အပြင်မှာ ပဲစားခဲ့မယ်ဟေ့၊ ညစာကျမှ ပဲ အိမ်မှာ စားမကွယ်"

"ဩော် ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဆရာနွံ့ဖ"

လို့ မအေးခင်က ဆရာနွံ့ဖကို ရိုရိုသေသေ ပြောတယ်ဗျ။ ခဏနေတော့ ကျုပ်နဲ့ ဆရာနွံ့ဖ အပြင်ကို ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ဘုရားကြီးဘက်ကို ဦးတည်ပြီးတော့ပေ့ါဗျာ။

******

ကျုပ်တို့ ခရီးထွက်ပြီဗျို့။

ဆရာနွံ့ဖက ရှမ်းတိုက်ပုံနဲ့ ရှမ်းဘောင်းဘီပွပွ။ အပေါ်ကလည်း ပင်နီ ၊ အောက်က ဘောင်းဘီ ကလည်း ပင်နီနဲ့ ဗျ။ ပြီးတော့ ရှမ်းလွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံး လွယ်လို့ ပေါ့ဗျာ။ ဆရာကြီးကတော့ နိုင်ငံတကာမှာ နေလာတယ်ဆိုပေမယ့် ဘောင်းဘီတွေ ဘာတွေ ဝတ်လိမ့်မယ် မထင်နဲ့ ဗျို့၊ ပလေကပ် ပုဆိုးအပြာကွက် လုံချည်နဲ့ အပေါ်က ရှပ်အင်္ကျီအဖြူ ခပ်နွမ်းနွမ်းကလေး ဝတ်လို့ ဗျ။ ပြီးတော့ ဆရာကြီးကလည်း လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံး လွယ်ထားတယ်။

တာတေကတော့ သိတဲ့ အတိုင်းပေါ့ဗျာ။ ထနောင်းကုန်းသား၊ တောသားမို့လား၊ ချည်လုံချည် တစ်ပတ်နွမ်းလေးနဲ့ ရှပ်အင်္ကျီကလည်း ပိတ်အင်္ကျီ ဝါတာတာလေး ဝတ်လို့ ပေါ့ဗျာ။

ပထမဆုံး မော်လမြိုင်ကို သွားကြတာဗျ။ မော်လမြိုင်ကိုရောက်တော့ ဆရာကြီးရဲ့ တပည့် တစ်ယောက်အိမ်မှာ တည်းကြတယ်။ ဆရာနွံ့ဖပြောတာကတော့ ဒီလူကလည်း ဆရာကြီးဆီကနေ ပညာယူထားတဲ့ တပည့်တဲ့ ဗျ။ သူလည်း အဆင့်တော်တော်ရှိနေပြီဆိုပဲ။ နာမည်က ကိုအေးမောင်တဲ့ ။ လူက အရပ်ရှည်ရှည်၊ အသားညိုညို၊ မျက်လုံးမျက်ခုံးကောင်းကောင်း ၊ အသက် ၄၅ နှစ်လောက် ရှိပြီ ဗျ။ ဆရာကြီးကိုလည်း လွတ်ရိုသေတဲ့ လူဗျာ။ ကျုပ်တို့ ကို ဆရာကြီးတပည့်တွေဆိုပြီး တော်တော်ကို ဂရုစိုက်ပါတယ်ဗျာ။ အဲဒီည ထမင်းစားသောက်ပြီး စကားဝိုင်းမှာ ဆရာကြီးက မေးတယ်ဗျ။

"ဘယ်လိုလဲ မောင်အေးမောင်ရဲ့ ၊ ဒီမှာ ကော အောက်လမ်းတွေ ထသေးလားကွဲ့ "

"ထပါပြီလား ဆရာကြီးရယ်၊ ဟိုတလောကလေးတင် မိုင်ဒါကွင်း

နားက ကလေးမ တစ် ယောက် ကိုယ်ဝန်ကြီး အရင့်အမာနဲ့ ကျွန်တော့် ဆီ ရောက်လာကြတယ်။ ဒီရောက်တော့ ကျွန်တော် စမ်းသပ်ကြည့်တဲ့ အခါ သူ့ဗိုက်ထဲမှာ ကလေးမဟုတ်ဘဲ မြွေတွေ အထွေးလိုက်ကြီး လုံးနေတာ ဆရာကြီးရေ"

"ဟေ ဒါ တော်တော်အဆင့်မြင့်တဲ့ ကဝေရဲ့ လက်ချက်ပဲကွ"

"ဟုတ်ပ ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဆရာကြီးပေးထားတဲ့ အင်းချပ်ကို သူငယ်မရဲ့ ဗိုက်ပေါ်တင်ပြီး အပေါ်က မီးထွန်းပေးလိုက်တော့မှ ဗိုက်ထဲက မြွေတွေ စဉ်းစဉ်းကို သေတော့တာပဲ ဗျာ။ ဒါနဲ့ ကျွမ်းကျင်တဲ့ လက်သည် မနှစ်ယောက်ခေါ်ပြီး နောက်ဖက်က အဆောင်ထဲတင် မွေးခိုင်း လိုက်တာ။ မြွေမှ ငါးကောင်တောင် ဆရာကြီးရေ။ လုံးထွေးပြီး ခြင်းလုံးလိုကို ကျစ်နေတာဗျို့။ အရွယ်ကတော့ လက်သန်းလုံးသာသာလောက် ရှိလိမ့်မယ်"

"အင်း ... မောင်အေးမောင်ရယ်၊ ဒီကဝေတွေက တော်တော်ကို ဆိုးတာပါကွာ၊ ဒါထက် အဲဒီ ကဝေကို မင်း မခေါ်ဘူးလား"

"ခေါ်ပါပြီလား ဆရာကြီးရယ်၊ ဗမာ မဟုတ်ဘူး ဗျို့၊ ယိုးဒယားဘက်ကပဲ၊ ရှမ်းလား၊ ယိုးဒယားလားတောင် မကွဲပါဘူးဗျာ၊ ကြောက်လန့်ပြီး သူ့ပညာတွေ စွန့်သွားလေရဲ့ ။ ဒီသူငယ်မ ကလေးကို သက်သက်မနာလို မရှုစိမ့်ဖြစ်ပြီး လုပ်လိုက်တာတဲ့ ၊ ကဝေမပဲဗျ၊ သူ့ကို ဒီပညာသင်ပေးတာက ယိုးဒယားက ကပ္ပလီမကြီးဆိုပဲ ဆရာကြီးရဲ့ ၊ အဲဒီကဝေမကြီးက တော်တော်ကို အဆင့်မြင့် ဆိုပဲဗျ"

"ဘယ်လိုကွဲ့ မောင်အေးမောင်ရဲ့ ၊ ယိုးဒယားက ကပ္ပလီမကြီး ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ပညာစွန့်သွားတဲ့ ကဝေမ

က အဲဒီအတိုင်းပြောသွား တာပါ ဆရာကြီး"

"ဆရာကြီးတို့ အခုလာခဲ့တဲ့ ကိစ္စက အဲဒီ ကပ္ပလီကဝေမ ကိစ္စပဲ မောင်အေးမောင်ရဲ့ ၊ မောင် အေးမောင် မကြားသေးဘူးထင်တယ်၊ ယိုးဒယားနယ်စပ်မှာ လူလေးယောက်ရှိပြီကွဲ့၊ အကောင်းသား ကနေ ခေါက်ခနဲ ဇက်ကျိုးပြီး သေကြတာ"

"ဟင် ဟုတ်လား ဆရာကြီး"

ကိုအေးမောင် တအံ့တသြ မေးတယ်ဗျ။ ဆရာကြီးက ကိုအေးမောင်ကို လက်ကာပြပြီး ..

"နေဦး မောင်အေးမောင်၊ မအံ့သြနဲ့ ဦးကွဲ့၊ အဲဒီလိုသေသွားတဲ့ လူတွေကို အလောင်းပြင်ထား တဲ့ အခါ ရင်ဘတ်မှာ အပေါက်ကြီး ဖြစ်နေပြီး အတွင်းက အသည်းတွေ၊ နှလုံးတွေ ဘာမှ မရှိတော့ ဘူးဆိုပဲကွဲ့"

"ဟာ ကြောက်စရာကြီးပါလားဗျာ"

"အဲဒီလိုဖြစ်တော့မယ်ဆိုရင် အသုဘ အလောင်းစောင့်တဲ့ လူတွေက အိပ်ပျော်သလို လှစ်ခနဲ ဖြစ်သွားကြတယ်ဆိုပဲ။ အဲဒီအချိန်ကလေးမှာ အလောင်းကို ဖောက်ပြီး နှလုံးတွေကို နှိုက်သွားတာတဲ့ ကွဲ့"

"ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ဆရာကြီးရယ်၊ ဒါနဲ့ ယိုးဒယားက ကပ္ပလီကဝေမနဲ့ ဒီကိစ္စဆိုင်နေလို့ လား ဆရာကြီး"

"ဆိုပါပြီလား မောင်အေးမောင်ရယ်၊ အဲဒါ သူလုပ်နေတာပေါ့ကွဲ့၊ ဒီကဝေမအကြောင်း ကျုပ် ကောင်းကောင်း ကြားဖူးပါတယ်။ အသက်ကရာချီပြီး ရှိနေပြီကွဲ့။ အရင်ကတော့ အာဖရိကဘက်မှာ ကျက်စားနေတာ ၊ ကျုပ် အဲဒီမှာ နေတုန်းက ဒီကဝေမကို လိုက်ဖူးသေးတယ်။ ဒီတုန်းက

ကျုပ်က ပညာကလည်း ဒီလောက်မစုံသေးဘူး၊ ပြီးတော့ ခုလိုမျိုး တပည့်ကောင်းတွေကလည်း မရှိသေးတော့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုမှ ကို လိုက်လို့ မရခဲ့ဘူးကွဲ့။ သူတို့ လမ်းစဉ်က ထုံတစ်ဆင့်ကူးဖို့ ။ အဲ မောင်တာတေ နားလည်အောင်ပြောရရင် အသက်ထပ်ရှည်ဖို့ ပေ့ါလေ။ အချိန်အခါရောက်လာရင် လူ သတ်ပြီး အခုလိုမျိုး လူ့နှလုံးကို ဖောက်စားရတယ်ကွဲ့။ သူတို့ ရဲ့ အသက်တစ်ပြန် ထပ်ရှည်ဖို့ လူ ၁၃ ယောက်ပြည့်အောင် သတ်ပြီး နှလုံးကို အစိမ်းစားရတာတဲ့ ကွ။ အနှစ်တော်တော်ကြာမှ တစ်ခါ စားရတာပေ့ါကွာ။ အမြဲတော့ စားမနေရပါဘူး။ ပြီးတော့ ဒီကပ္ပလီကဝေမကြီးက ဒါမျိုးလုပ်ရင် နယ် စပ်မြို့တွေ ရွာတွေမှာ ပဲ လုပ်လေ့ရှိတယ်ကွ။ ဒီတစ်ခါတော့ ဒင်း ကျုပ်လက်က မလွတ်တော့ပါဘူး လေ"

ဆရာကြီးက သံလိုက်ဓာတ်အပြည့်ပါတဲ့ အသံနဲ့ ခပ်အေးအေးပဲ ကြုံးဝါးတယ်ဗျ။ ကျုပ်ဆို တာ ကြက်သီးတွေတောင် တဖျန်းဖျန်းထသွားတော့တာဗျို့။ တာတေဆိုတဲ့ ကောင်က သတ္တိရှိတယ် သာ ဆိုတယ်။ ကြက်သီးကတော့ တဖျန်းဖျန်းထတဲ့ ကောင်ဗျ။

"ဒါဆို ဆရာကြီးတို့ ဘယ်တော့ တောင်ပေါ်တက်ကြမှာ တုံး"

လို့ ကိုအေးမောင်က မေးတယ်ဗျ။ နယ်စပ်မြို့တွေကတောင်ပေါ်မှာ ရှိတာဆိုတော့ အဲဒီမြို့ တွေကိုသွားရင် တောင်ပေါ်တက်တယ်လို့ အဲဒီဒေသမှာ သုံးတာဗျ။

"အချိန်မဆိုင်းဘူး မောင်အေးမောင်၊ မနက်ဖြန်ဆို ကျုပ် ခရီးဆက်မယ်"

"ဟာ ဒါဆို ဆရာ့တပည့်အေးမောင်လည်း လိုက်ပါရစေဆရာ၊ ဒီလိုပွဲမျိုးကို ဆရာကြီးနဲ့ အတူ နွှဲခွင့်ပေးပါဗျာ"

"အေး ကောင်းတာပေ့ါ၊ မောင်အေးမောင်ရဲ့ ၊ မင်းပါတော့ ကျုပ်မှာ ပိုအားရှိတာပေ့ါ။ နွံဖရယ် မင်းရယ်ဆိုရင် ကျုပ်မှာ အားပြည့်သွားတာ ပေ့ါ"

"ဟာ နေရာကျ လိုက်လေ ဆရာကြီးရယ်၊ ဒါဆို မနက်ဖြန် ခရီးဆက်ဖို့ ကျွန်တော် အားလုံး စီစဉ်လိုက်ပ့ါမယ်၊ ဆရာကြီးတို့ ၊ ဆရာနွံဖတို့ ၊ မောင်တာတေတို့ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူကြပါ ဗျာ"

******

ဆရာကြီးရယ်၊ ဆရာနွံဖရယ်၊ ဆရာကိုအေးမောင်ရယ်၊ ကျုပ်ရယ် မြ ၀ တီမြို့မှာ စခန်းချပြီး နယ်စပ်တစ်လျှောက်က မြို့ရွာတွေကို လှူလွှတ်ပြီး စုံစမ်းကြတယ်။ ဒီကိစ္စမျိုး ဖြစ်သွားခဲ့တာ လေး နေရာရှိတာ ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်တို့ စခန်းချတဲ့ နေရာက ဆရာနွံဖဆီကို ရောက်လာပြီး ဆရာ လာရှာ တဲ့ လူတွေရဲ့ ခြံဝင်းကြီးထဲမှာ ဗျ။ အဲဒီလူတွေရဲ့ အစီအစဉ်နဲ့ ပဲ လှူလွှတ်ပြီး သတင်းထောက်လှမ်းနေရ တာလေ။

ကျုပ်တို့ ရောက်တာ တစ်ပတ်ကျော် လာပြီ။ အခုထိတော့ ဒီကိစ္စမျိုး ထပ်မဖြစ်သေးဘူးဗျို့။ ကျုပ်တော့ အိပ်လိုက် စားလိုက်နဲ့ ပျင်းတောင် ပျင်း လာပြီဗျာ။ ဆရာကြီးက အပြင်လည်း ထွက်လည် ပတ်ခွင့်မပေးဘူးဗျ။ ဒီလိုနဲ့ ခြံဝင်းကြီးထဲမှာ နေရင်း သတင်းစောင့်နေကြတာပေ့ါဗျာ။ ဆရာကြီးရယ်၊ ဆရာနွံဖရယ်၊ ဆရာကိုအေးမောင်ရယ်ကတော့ ပုတီးစိပ် တရားထိုင်လုပ်နေတာ။ တစ်နေကုန်ပဲဗျို့။ ညတောင် အိပ်ကြရဲ့ လား မသိဘူးဗျ။

အဲ ထူးမယ့်ထူးတော့ ညဘက်ကြီးဗျ။ ညရှစ်နာရီလောက်ရှိပြီ သတင်းထောက်လှမ်းတဲ့ လူ တစ်ယောက် ခြံထဲကို ပြေးဝင်လာတယ်။

ဆရာကြီးဆီကို အရောက် လာပြီး မောကြီးပန်းကြီး ပြော တော့တာပဲဗျို့ ။

"ဆရာကြီး ဖြစ်ပြီဗျို့ ဖြစ်ပြီ၊ မြို့အနောက်ဘက်က ရွာကလေးမှာ ဗျ၊ အဲဒီမှာ က ယိုးဒယားနဲ့ မွန်တွေချည်းနေတာ။ ညနေလေးနာရီလောက်မှာ လူငယ်တစ်ယောက်ပဲဗျ။ အဲ ဟောဒီသူငယ် လောက် ရှိတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပေါ့ ရုတ်တရက်ကြီး ဇက်ကျိုးပြီး သေသွားတယ်ဗျ"

သတင်းယူလာတဲ့ လူက တာတေဘက်ကို လက်ညှိုးကြီးနဲ့ ထိုးပြီး ပြောတာဗျို့။ ကျုပ်ဆိုတာ ကြက်သီးတွေ ဖျန်းခနဲကို ထသွားရောဗျာ။

"အဲဒါ ရွာကလူတွေ အခုပဲ အလောင်းပြင်ပြီး သွားကြတယ်၊ သူတို့လည်း သိတယ် ဆရာကြီး ရဲ့ ။ ဒီည အလောင်းရဲ့ နှလုံးကို အထုတ်ခံရမယ်ဆိုတာ။ အဲဒါ ရွာရှိယောက်ျားတွေ အကုန်စောင့်ဖို့ သူကြီးက ဆော်ဩနေလေရဲ့ "

"ကဲ အချိန်ကျပြီ နွံဖတို့ အေးမောင်တို့ တာတေတို့ သွားကြစို့ဟေ့"

အားလုံး လွယ်အိတ်တွေကိုယ်စီလွယ်ပြီး ဆရာကြီးက ရှေ့ကထွက် ကျုပ်တို့ က နောက်က လိုက်ကြပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ လွယ်အိတ်မပါပါဘူး။ လူချည်းပါပဲ။ သတင်းလာပို့တဲ့ လူက ရှေ့က လမ်းပြတယ်ဗျ။ မဝေးပါဘူးဗျာ။ နာရီဝက်လောက် ခပ်ပြင်းပြင်း လျှောက်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အဲဒီရွာ ကို ရောက်တာဗျ၊ ရွာကတော့ အကြီးသားဗျ။ အိမ်ခြေလည်း နည်းမယ်မထင်ဘူး။ အသုဘအိမ် ရောက်တော့ ဝင်းကြီးထဲမှာ အောက်လင်းဓာတ်မီးတွေ ထွန်းလို့ ။

သေတဲ့ လူငယ်ရဲ့ မိဘတွေက ပစ္စည်းရှိပုံပဲ။ ခြေတံရှည် အိမ်ကြီးကလည်း တော်တော်ကြီးသား ဗျ။ အိမ်အောက်က ကွပ်ပျစ်တွေပေါ်မှာ

ယောက်ျား အယောက် ၅ဝ ကျော်လောက်စုပြီး ထိုင်နေကြ လေရဲ့ ။ ဆရာကြီးရဲ့ သတင်းကို ကြိုပြီးပြောထားပုံရတယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ လည်း ခြံဝိုင်းထဲရောက်ရော အိမ်ရှင်တွေက မျက်ရည်ကလေး တစမ်းစမ်းနဲ့ ကြိုရှာပါတယ်ဗျာ။

"ကဲ သန်းခေါင်ဆိုရင် ဒီမကောင်းဆိုးဝါးမကြီး လာမှာ အသေအချာပဲဗျ၊ ဒီတော့ အားလုံး ကျုပ်ပြောသလိုလုပ်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး အမိန့်ရှိတဲ့ အတိုင်း ကျုပ်တို့ လုပ်ပါမယ်"

လူငယ်ရဲ့ အဖေဖြစ်ပုံပေါ်တဲ့ လူကြီးက ဆရာကြီးကို ရိုရိုသေသေ ပြောတယ်ဗျ။ ဆရာကြီးက အိမ်ပေါ်ထပ်ကနေပြီး ခြံဝင်းကြီးရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ ပြင်ထားတဲ့ အလောင်းစင်ကို လှမ်းကြည့် တယ်ဗျ။ သူတို့ ဒေသဓလေ့ ထင်ပါရဲ့ ။ ဝါးတိုင်လေးတိုင်နဲ့ ကုတင်ပုံစံလုပ်ပြီး အလောင်းစင် ပြင်ထား တယ်ဗျ။ အလောင်းရဲ့ ခေါင်းရင်းဘက်မှာ တော့ ခုံမြင့်ကလေးတစ်လုံးနဲ့ သောက်ရေခွက်တစ်လုံး၊ ထမင်းတစ်ပွဲပြင်ပြီး တင်ထားလေရဲ့ ။ အလောင်းကိုတော့ စောင်ကြားကြီးတစ်ထည် အုပ်ထားလို့ မျက်နှာကို မတွေ့ရဘူးဗျ။ အလောင်းက စင်ပေါ်မှာ စန့်စန့်ကြီးပေါ့ဗျာ။

"ကဲ မောင်တာတေ သေသေချာချာ နားထောင်နော်၊ ဆရာကြီး မင်းကို ပြောပြမယ်"

ဆရာနွံဖရော ကိုအေးမောင်ရော ကျန်တဲ့ ရွာသားတွေရော ဆရာကြီးပြောတာကို နားစွင့်နေ ကြတယ်ဗျို့။

"ဒီကပ္ပလိကဝေမကြီးက ပညာအဆင့် တော်တော်ကိုမြင့်တဲ့ လူသားစားကဝေမကြီးကွဲ့။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှာ လှည့်ပတ်နေထိုင်နေတာ၊ အသက်ကလည်း ရာချီနေပြီ။ ဒီတော့ ဒီကဝေမကြီးက ရောက်လာရင် မြင်ရ

မှာ မဟုတ်ဘူး သေချာတယ်။ ဒီတော့ နွံဖက မောင်တာတေကို မျက်ကွင်းဆေး ကွင်းပေးလိုက်။ ပြီးရင် အလောင်းကို အိမ်အောက်ထပ်ကို ရွှေ့ပြီး သေသေချာချာ ဝှက်ထားကြ။ အလောင်းစင်ပေါ်ကို မောင်တာတေက တက်နေရမယ်။ အလောင်းနဲ့ တူအောင်နေပေတော့ မောင် တာတေ။ ဘာမှ မကြောက်နဲ့ နော်၊ ဆရာကြီးရှိတယ်။ နွံဖတို့ ကိုအေးမောင်တို့ လည်း ရှိတယ်။ မင်း ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကဲ ခင်ဗျားတို့ က ညနေက အလောင်းပြင်တဲ့ အတိုင်း မောင်တာတေကို ပြင်ကြ ပေတော့"

ဆရာကြီးရဲ့ စကားဆုံးတာနဲ့ ယောက်ျားနှစ်ယောက် သုံးယောက်က ကျုပ်ကို သနပ်ခါးတွေ ဖွေးနေအောင် လိမ်းတော့တာပဲဗျို့။ ပြီးတော့ ကျုပ်ခေါင်းမှာ ဆံပင်တွေစုစည်းပြီး ခေါင်ရမ်းပန်း အနီ ကြီးတစ်ပွင့် ပန်ပေးကြတယ်။ မှန်မကြည့်ပေမယ့် ကျုပ်သိပါတယ်။ ကျုပ်မျက်နှာဟာ တကယ့်ကို အသုဘကြီးနဲ့ တူနေမှာ ပါဗျာ။ ဆရာနွံဖကလည်း ကျုပ်ကို မျက်ကွင်းဆေး ကွင်းပေးတယ်ဗျ။

"ကဲ မောင်တာတေ ပြီးရင် မင်းနဲ့ အလောင်းနဲ့ လဲမယ်ဟေ့၊ မင်းနားထောင် မောင်တာတေ၊ ညသန်းခေါင်ဝန်းကျင်မှာ ကပ္ပလီကဝေမကြီး လာလိမ့်မယ်ကွ၊ မင်းက အလောင်းယောင်ဆောင်ရင်း ကနေ မျက်စိကလေး မပွင့်တပွင့်လုပ်ပြီး ကြည့်နေသိလား၊ ဒီဟာမကြီးက လက်ကြီးမြှောက်ပြီး မင်း နှလုံးကို ဖောက်မယ်အလုပ်မှာ အလောင်းစင်ပေါ်ကနေ အောက်ကို လှိမ့်ချလိုက်။ ပြီးရင် ကျုပ်တို့ နောက်မှာ မောင်တာတေက ဝင်ရပ်ပေတော့။ ပြီးတော့ မင်းတွေ့သမျှတွေ ဆရာကြီးကို ပြောပြပေ တော့ကွဲ့။ ကျုပ်တို့ က သူ့ကိုမြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ မောင်တာတေကသာ မျက်ကွင်းဆေးကွင်းထားလို့ မြင်ရမှာ မို့လား။ ခက်တာက အဲဒီမျက်ကွင်းဆေးက ဆရာတွေ မကွင်းရဘူးကွဲ့။ ဒါကြောင့် မောင်တာတေကို ခေါ်ခဲ့ရတာပေ့ါ။ ဒီမှာ မောင်တာတေ အဲဒီကပ္ပလီမကြီး ရှိတဲ့

နေရာကို လက်ညှိုးနဲ့ သာ တည့်တည့်ထိုးပြပေတော့။ ပြီးတော့ ဒီကောင်မ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ ဆရာကြီးကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြော ဟုတ်လားကွဲ့"

"ဆရာကြီး ဒီကဝေမကြီး ထွက်ပြေးသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဗျ"

"ဟာ မောင်တာတေ မပူနဲ့ ၊ ဆရာကြီးက 'ကဝေထောင်ချောက်' အင်းကြီးကို အလောင်းစင် ဘေးမှာ ချထားမှာ ၊ မောင်တာတေ လိုမ့်ချလိုက်တာနဲ့ ကျုပ်က မန္တန်တစ်ခုကို ရွတ်လိုက်ရင် အင်းက ချက်ချင်းအသက်ဝင် လာပြီး ဒီကဝေမ ထွက်မပြေးနိုင်တော့ဘူးကွဲ့"

"သြော် ဒီလိုလား၊ ကဲ ကျုပ်တော့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ ဆရာကြီး"

"အင်း မောင်တာတေ၊ မင်းရဲ့ သတ္တိကိုတော့ ဆရာကြီး ချီးမွမ်းပါရဲ့ကွယ်၊ ဒါကြောင့် လည်း မင်းကို နွံ့ဖက အားကြီး ချီးမွမ်းတာကိုး။ ကဲ ခင်ဗျားတို့ ရွာသားတွေ အလောင်းကို ရွှေ့ကြပေတော့။ ပြီးတော့ အလောင်းကို လုံအောင်ဝှက်ကြနော်၊ နည်းနည်းမှ ခြေရာလက်ရာ မပျက်ကြစေနဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး"

လို့ ရွာသားတွေက ပြောပြီး အလောင်းစင်ပေါ်က အလောင်းကြီးကို အိမ်ထဲရွှေ့သွားကြရော ဗျို့။ ကျုပ်လည်း အောက်ထပ်ဆင်းပြီး အလောင်းစင်ပေါ်ကို အသာကလေးတက်၊ စန့်စန့်ကလေး လှဲချလိုက်ရတော့တာပေါ့ဗျာ။ သနပ်ခါးဖွေးဖွေးကြီးနဲ့ ခေါင်းရမ်းပန်းအနီကြီး ပန်ထားတဲ့ ကျုပ်မျက် နှာဟာ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် အလောင်းကောင်ကြီးနဲ့ တူနေမှာပါဗျာ။ အလောင်းစင်ရဲ့ ခေါင်းရင်းမှာ ဝါးတိုင်ကလေးစိုက်ပြီး ထွန်းထားတဲ့ ရေနံဆီမှန်အိမ်ကလေးရဲ့ အလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့အောက်မှာဆိုတော့ အလောင်းပြင်ထားတဲ့ အတိုင်းပေါ့ဗျာ။ ဘယ်သူက ရိပ်မိတော့မှာ လဲ။

ကျုပ်ကိုလည်း အလောင်းကောင်ကို လုပ်သလိုပဲ မုဒုံစောင်ပါးက လေးတစ်ထည် လွှမ်းထား လိုက်ကြတယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီးက မသိမသာ စောင်မှာ အပေါက်ကလေးတွေ ဖောက်ပေးလိုက် တယ်။ ကျုပ်နှာခေါင်းပေါက်မှာ တစ်ပေါက်၊ မျက်စိတည့်တည့်မှာ နှစ်ပေါက်ဗျ။ ကျုပ်အသက်ရှူဖို့ လည်း မခက်ဘူးပေါ့ဗျာ။ အပြင်ကိုလည်း အပေါက်ကလေးကနေ ချောင်းကြည့်လို့ ရတာပေါ့။

ဆရာကြီးက အလောင်းစင်ဘေးမှာ စက်ဝိုင်းတစ်ခုဆွဲပြီး အင်းချတယ်ဗျ။ ဆရာကြီးပါးစပ် က မန္တန်ရွတ်တဲ့ အသံကို ကျုပ်က အလောင်းစင်ပေါ်ကနေ ကြားနေရတယ်။

"ကဲ မောင်တာတေရေ၊ ကျုပ်တော့ ကဝေထောင်ချောက် အင်းကြီးချပြီးပြီကွဲ့၊ ဘာမှ မကြောက်နဲ့ နော်၊ ဆရာကြီးပြောတဲ့ အတိုင်းသာ လုပ်ပေတော့ ဟုတ်ရဲ့ လား"

အလောင်းကြီးလို စန့်စန့်ကြီး အိပ်နေတဲ့ ကျုပ်ကို ဆရာကြီး အလောင်းစင်ဘေးကနေ ကပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး ထွက်သွားတယ်ဗျို့။

အလောင်းစင်မှာ ခင်းထားတဲ့ ဝါးကြမ်းခင်းက မညီမညာဆိုတော့ ကျောက အောင့်သလို ဖြစ် လာရောဗျို့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ပေခံရတာပေါ့ဗျာ။ စောင်ပေါက်လေးတွေကနေ ကျုပ် အပြင်ကို ချောင်း ကြည့်တယ်ဗျ။

အိမ်အောက်က ကွပ်ပျစ်မှာ လူတွေ ဆယ်ယောက်တစ်ဝိုင်းလောက် ဝိုင်းပြီး ပိုကာဆွဲနေကြ တယ်ဗျ။ အောက်လင်းဓာတ်မီးရောင်က ထိန်နေတာလေ။ အဲ ကျုပ်ရှိတဲ့ အလောင်းစင်မှာ သာ မှန် အိမ်ကလေး ထွန်းထားတာဆိုတော့ မှိန်ပျပျကလေးပေါ့ဗျာ။ ဆရာကြီးတို့ ကို မတွေ့တော့ဘူးဗျာ။ ကျုပ်က မလှုပ်မယှက်ငြိမ်နေရတော့ ညောင်းလာတာပေါ့ဗျာ။ ဒီတော့ အညောင်းပြေအောင် ခြေ ထောက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်တော့

ပိုပြီးတောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်လာတော့ အလောင်းကြီးနဲ့ ပိုတူနေတာ ပေါ့ဗျာ။

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ အေး လာပြီဗျို့၊ အအေးဓာတ်ဝင် လာပြီ ပေါ့။ ညနက် လာပြီလေ။

"ဝူး ဝူး ဝူး ဝူး ဝူး"

ဟော ခွေးအူသံတွေဗျို့၊ ရွာအနောက်ဘက်က ကြားတာဗျ။

"ဝူး ဝူး ဝူး ဝူး ဖျန်း ဖျန်း ဖျန်း"

ခွေးအူသံတွေက တဖြည်းဖြည်း နီးလာတယ်ဗျ။ သစ်ပင်ပေါ်က ည အိပ်ငှက်တွေတောင် လန့် ပြီး ထပျံကုန်ကြတယ်။ ကျုပ်စောင်အပေါက် ကလေးကနေ အိမ်ထဲကို ချောင်းကြည့်လိုက်တယ်။

ဟော အံ့သြစရာပဲဗျာ။ အောက်လင်းဓာတ်မီးကြီးတွေ တထိန်ထိန်နဲ့ ဖဲရိုက်နေတဲ့ လူတွေ အသံတိတ်သွားပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကြီးတွေကျပြီး အိပ်ကုန်ကြပြီဗျို့။ ဆရာကြီးတို့ သုံးယောက်လည်း အိမ်ပေါ်က ပြေးဆင်း လာပြီး အလောင်းစင်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းက သစ်ပင်ကြီးတွေ နောက်ကိုဝင်ပြီး ပုန်း လိုက်ကြပြီဗျို့။ တာတေဆိုတဲ့ ကျုပ်ကလည်း သတ္တိရှိပါတယ်ဆိုမှ ထလိုက်တဲ့ ကြက်သီးတွေဗျာ ဖျန်း ခနဲ ဖျန်းခနဲ နေတာပဲဗျို့။

"ရှဲ ရှဲ ရှဲ ရှဲ"

ဟော လေမတိုက်ဘဲနဲ့ သစ်ရွက်တွေ တရှဲရှဲ လှုပ်နေပါရောလား။ ကျုပ် စောင်ပေါက်ကလေး က ချောင်းကြည့်နေတယ်။ မျက်တောင်တစ် ချက်တောင် မခတ်ရဲဘူးဗျို့။ ကျုပ် တစ်ချက်လစ်သွား တာနဲ့ ကျုပ်ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးကြီးပါသွားမှာ လေဗျာ။

ဟာ အမယ်လေး၊ ဘုရား ဘုရား ခြံဝင်းထဲကို ဝင် လာပြီဗျို့ ဟုတ်ပဗျာ၊ ဆရာကြီးပြောတဲ့ အတိုင်း ကပ္ပလီမ မည်းမည်းကြီးပဲဗျ။ အရပ်က ခုနစ်ပေလောက်ရှိမယ်ထင်တယ်။ ဆံပင်ဖားလျား ကြီးချလို့ ဗျို့။ မျက်လုံးကြီးတွေက မီးတောက်နေသလား ထင်ရတယ်။ ဝတ်ထားတာက ဂါဝန်ကြီး ဗျ။ ထဘီ မဟုတ်ဘူး ။ ဂါဝန်ကြီးကလည်း စုတ်ပြဲနေတာဗျ။ အလောင်းစင်ဘက်ကို လျှောက်လာရင်း တုံ့ခနဲ ရပ်သွားတယ်ဗျ။ အိမ်ထဲက ငုတ်တုတ်အိပ်နေတဲ့ လူတွေကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တယ်။

"ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး"

ဟာ ကပ္ပလီကဝေမကြီးက တဟီးဟီး ရယ်နေသေးတယ်ဗျ။ ပြီးတော့မှ ကျုပ်ရှိတဲ့ အလောင်း စင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တယ်။

"ဒုံး ဒုံး ဒုံး ဒုံး"

အောင်မယ်လေးဗျာ၊ အရေးထဲကျမှ ပဲ ကျုပ်နှလုံးကလည်း ခုန်နေလိုက်တာ။ ကဝေမကြီး ကြားသွားမှ ဖြင့် မတွေးဝံ့စရာပါပဲ။ ဘုရား ဘုရား လာပြီဗျို့။ ကျုပ်ဆီကို လာနေပြီ။ အမယ်လေး ကျုပ် ဘေးကို ရောက်လာပြီးဗျ။ မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ကျုပ်ကို ငုံ့ကြည့်နေတယ်။ ကျုပ် ကိုယ်ပေါ်က လွှမ်းထားတဲ့ စောင်ကိုဆွဲပြီး ဖယ်ပစ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်ဆိုတာ အသက်ကို လုံးဝမရှူရဲဘူးဗျို့။ အခု နေဆိုရင် ဒီကဝေမကြီးဟာ ဆရာကြီး ချထားတဲ့ ကဝေထောင်ချောက် အင်းကြီးထဲကို ရောက်နေမှာ ပဲလို့ ကျုပ် အလုအယက်တွေးလိုက်မိတယ်ဗျ။ ဟော မျက်လုံးကြီးတွေ ပိုပြီး ပြူးလာတယ်ဗျို့။ ဟာ ခေါင်းကြီးကို အပေါ်မော့ပြီး ပါးစပ်ကနေ ဘာတွေလည်း မသိဘူးဗျာ ရွတ်နေလေရဲ့ ။ အလို လက်ကြီး တစ်ဖက် လေထဲကို မြှောက်တက်သွားပြီဗျို့။ ကျုပ်နှလုံးကို ဖောက်ထုတ်တော့မယ်။ ဖောက်ထုတ် တော့မယ်၊ ကဲ ဆရာကြီးပြောတဲ့ အချိန်ရောက်ပြီ။

ကဲဟာ ကျုပ် အလောင်းစင်ဘေးကို လှိမ့်ချလိုက်ပြီဗျို့။

"ဘုတ်"

ကျုပ်မြေကြီးပေါ်ကို ဘုတ်ခနဲအကျမှာ ဆရာကြီး ပြေးထွက် လာပြီး တော့ အလောင်းစင်ဘေး ကို လက်ညှိုးနဲ့ ထိုးပြီး မန္တန်တစ်ခုကို အသံအောင်အောင်ကြီးနဲ့ ရွတ်တော့တာပဲဗျာ။ ကျုပ်လည်း မြေ ကြီးပေါ်က ကဗျာကယာ လူးလဲထပြီး ဆရာကြီးနောက်ကို ကပ်လိုက်တယ်၊ ဆရာနွံဖနဲ့ ဆရာကို အေးမောင်လည်း ပြေးထွက်လာကြပြီး ဆရာကြီးရဲ လက်ဝဲနဲ့ လက်ယာမှာ ရံလိုက်ကြတယ်။ ကျုပ် တာဝန်က ကဝေမကြီးကို ကြည့်ပေးရမှာ လေဗျာ။

"မောင်တာတေ ပြောလေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီးတို့ ကို မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ကြည့်ပြီး လက်ထဲက တစ်ခုခုနဲ့ ပစ်ဖို့ လုပ်နေတယ်ဗျ၊ ပါးစပ်နားကို လက်ကိုကပ်ပြီး ပွစိ ပွစိနဲ့ ရွတ်နေတယ်ဗျို့၊ ဟော ပစ်တော့မယ်၊ ပစ်တော့မယ်၊ ပစ်ပြီ ဆရာကြီးရေ"

ဟာ ကဝေမကြီးရဲ့ လက်ထဲက ဝင်းဝင်း ဝင်းဝင်းနဲ့ အရောင်တွေ လက်သွားပြီ။ အလင်းစက် ကလေးတစ်ခု ပြေးထွက်လာတယ်ဗျ။ ဆရာကြီးကလည်း လက်ထဲမှာ အသင့်ကိုင်ထားတဲ့ အင်းချပ် တစ်ခုနဲ့ ပစ်လိုက်တာ ကွက်တိပဲဗျို့၊ လွှင့်ထွက်လာတဲ့ အလင်းစက်ကို တိုက်ရိုက်သွားထိပြီ ...

"ဝုန်း"

ဆိုတဲ့ အသံကြီး မြည်သွားတယ်ဗျို့။ မီးခိုးတွေလို မြူတွေလို အခိုးတွေတောင် ထွက်သွားပြီး ကဝေမကြီး ဖင်ထိုင်ရက် လဲကျသွားရောဗျို့။

ကျုပ်မြင်တာတွေ ဆရာကြီးတို့ ကို အကုန်ပြောပြနေရ တာပေါ့ဗျ။

"ဟော ပြန်ထ လာပြီ ဆရာကြီးရေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ဆံပင်တွေကို ဆွဲနှုတ်လိုက်တယ်ဗျို့၊ ဟော ပါးစပ်နားမှာ မန်းမှုတ်နေပြီ"

"ဟာ ဒါ သူ့ကိုယ်တွေ ခွဲထုတ်တော့မှာ ကွ၊ သူရှိတဲ့ နေရာကို လက်ညှိုးတည့်တည့် ထိုးပြ စမ်း၊ မောင်တာတေ"

"ဟိုမှာ ဆရာကြီး"

ကျုပ်က ကဝေမကြီးကို လက်ညှိုးနဲ့ တည့်တည့်ထိုးပြလိုက်တယ်။

"ကဲ နွံ့ဖနဲ့ အေးမောင် အချိန်မရှိဘူး၊ ကဝေသတ်ဖြတ် အင်းတော်ကြီးနဲ့ ပြိုင်တူပစ်ရမယ်၊ မြန်မြန်ထုတ်ကြ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး"

ဆရာနွံ့ဖရော ဆရာကိုအေးမောင်ရော အင်းချပ်ကိုယ်စီကိုင်ပြီး ကျုပ်လက်ညှိုးထိုးထားတဲ့ နေရာကို စိုက်ကြည့်နေကြတယ်ဗျို့၊ ဆရာကြီးက မန္တန်တစ်ခုကို ရွတ်လိုက်ပြီး ...

"ပစ်ကြဟေ့"

လို့ အော်ရင်း သူကိုယ်တိုင်လည်း ပစ်တယ်။ ဆရာနွံ့ဖနဲ့ ဆရာကိုအေးမောင်ကလည်း ဆရာကြီးနဲ့ ပြိုင်တူပစ်ကြတာဗျို့။

"ဝုန်း"

"အောင်မယ်လေး၊ ဘုရား ဘုရား"

ကျုပ်တောင် ဘုရားတ မိလေရဲ့ ဗျာ၊ စောစောက အသံထက် ဆယ်ဆလောက်ကျယ်တဲ့ အသံ ကြီးဗျို့။ မီးခိုးတွေဆိုတာ မှောင်သွားတာပဲဗျ။ ကျုပ်လည်း ဘာမှ ကို မမြင်ရတော့ဘူးဗျို့။

ကျုပ် အံ့သြတာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျ။ ကဝေမကြီးနဲ့ ဒီလောက်တိုက်ခိုက်နေတာတောင် ငုတ်တုတ်အိပ်ပျော်နေတဲ့ လူတွေ တစ်ယောက်မှ ကို မနိုးတာပဲဗျို့။

မီးခိုးတွေ တဖြည်းဖြည်းပျယ်သွားတော့ ကျုပ်ဖြင့် အံ့သြလိုက်တာဗျာ။ ကဝေမကြီး မတွေ့ တော့ဘူးဗျို့။ ဒါနဲ့ ကျုပ် လန့်ပြီး လိုက်ရှာလိုက်တော့ ကျုပ်တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ တွေး တောင် မတွေးဖူးတဲ့ အဖြစ်ပါပဲဗျာ။

"ဟာ ဟိုမှာ ဆရာကြီး ဟိုမှာ မြေကြီးပေါ်မှာ လဲနေတယ်ဗျို့၊ အမယ်လေးဗျာ၊ တစ်ထွာသာ သာလောက်ကလေး ဖြစ်သွားပြီဗျို့"

"ဟာ အေး ဟုတ်တယ် မောင်တာတေရေ၊ ကျုပ်တို့ မြင်ရပြီဟေ့၊ အင်း ဇီဝိန်ချုပ်သွားပြီပဲ၊ အဲဒါ 'ကဝေရုပ်ကြွင်း'လို့ ခေါ်တယ်ကွဲ့၊ အင်မတန်အစွမ်းထက်ပါပြီလားကွယ်။ အဲဒီ တစ်ထွာသာ သာလောက်ရှိတဲ့ ကဝေရုပ်ကြွင်းကို မီးကင်ပြီး စားလိုက်ရင် အဲဒီကပ္ပလီကဝေမကြီးရဲ့ ပညာအဆင့် ကို ချက်ချင်းရသွားရောကွဲ့၊ အေး ဘာနဲ့ တူလဲဆိုတော့ တို့ မြန်မာတွေ ပြောလေ့ရှိတဲ့ ဇော်ဂျီဖိုဝင် သားလိုပေ့ါကွယ်၊ ကဲ နွံ့ဖ သွား၊ ကဝေရုပ်ကြွင်းကို ကောက်ယူလိုက်တော့"

ဆရာနွံ့ဖက ဆရာကြီးအမိန့်အတိုင်း 'ကဝေရုပ်ကြွင်း'ကလေးကို ကောက်ယူလိုက်တယ်ဗျ။

အောင်မလေးဗျာ။ ကျုပ်ဖြင့် လန့်ကိုသွားရောဗျို့။ ကပ္ပလီကဝေမကြီးရဲ့ ပုံစံအတိုင်းပဲဗျာ။ သူဝတ်ထားတဲ့ ဂါဝန်အစုတ်ကြီးလည်း ဝတ်လို့ ဗျို့။ ဆံပင်ကလည်း ဖားလျားကြီး ချလို့ဗျ။ မျက်စိ တွေကတော့ မပြူးတော့ဘူးဗျ။ ပိတ်နေပြီ။ အရပ် ၇ ပေလောက်ရှိတဲ့ ကဝေမကြီးကဗျာ တစ်ထွာ လောက်ရှိတဲ့ အရုပ်ကလေးအ

ရှယ် ဖြစ်သွားတာ။ ကျုပ်ဖြင့် အံ့ဩလိုက်တာ မပြောပါနဲ့ တော့ဗျာ။

'ကဝေရုပ်ကြွင်း'ကလေးကို ဆရာနံ့ဖက ဆရာကြီးကို အပ်တယ်။ ဆရာကြီးက လွယ်အိတ် ထဲက သတင်းစာ စက္ကူတစ်ရွက်ထုတ်ပြီး သေသေချာချာပတ်ပြီး သူ့လွယ်အိတ်ကြီးထဲကို ထည့်လိုက် တယ်။

"ဟင် ဟာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာတုံးဟ"

ဟော ငုတ်တုတ်အိပ်နေတဲ့ လူတွေ နိုးလာကြပြီဗျို့။ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးတွေနဲ့ ကျုပ်တို့ ကို ကြည့်နေကြလေရဲ့ ဗျာ။ စောစောက ကျုပ်တို့ နဲ့ ကဝေမကြီးနဲ့ တိုက်ခိုက်ကြတာတွေကို နည်းနည်း မှ ကို သိပုံမပေါ်ဘူးဗျို့။

အိမ်ရှင်တွေလည်း အောက်ကို ပြေးဆင်းလာကြတယ်ဗျ။ အခုမှ သတိပြန်ဝင်လာကြတာဗျ။

"ကဲ အလောင်းကို အလောင်းစင်ပေါ် ပြန်တင်လိုက်ပေတော့ဗျို့၊ ကိစ္စအားလုံးပြီးသွားပြီ။ ခင်ဗျားတို့ သားရဲ့ နှလုံးကို ဖောက်ထုတ်မယ့်သူ မရှိတော့ဘူးဗျို့။ နောင်လည်း ဘယ်တော့မှ ရှိမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးလေ"

ဖဲချနေတဲ့ လူတွေလည်း ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်နဲ့ ထပြီး အလောင်းကြီး ပြန်သယ်လာကြရပြန် ရောဗျို့။ အလောင်းကို အလောင်းစင်မှာ ကျကျန န ပြန်ပြင်ကြတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ခေါင်းမှာ ပန် ထားတဲ့ ခေါင်းရမ်းပန်း အနီကြီးကို ဖြုတ်ပစ်ပြီး မျက်နှာသစ်လိုက်ရတာပေ့ါဗျာ။ အားလုံး ပြောဆို လုပ်ကိုင်ပြီးတော့ ဆရာကြီးက ကျုပ်တို့ ကို ဦးဆောင်ခေါ်လာတဲ့ လမ်းပြကိုခေါ်ပြီး ညတွင်းချင်း မြဝတီကို ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။

ကျုပ်တို့ တွေ မြဝတီကိုရောက်တော့ ညတစ်ချက်တီးပြီ။ ကပ္ပလီကဝေမကြီး နှိုက်ထုတ်တာ မခံလိုက်ရပေမယ့် တာတေ့နှလုံးတွေကတော့

အခုထိကို တဒုန်းဒုန်းနဲ့ လွှတ်ခုန်နေတုန်းပါဗျာ။

တာတေ

*****